

Arrest

nr. 60 637 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2010 dient de verzoekende partij, als bloedverwant in de opgaande lijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, en dit in functie van haar schoonzoon.

1.2. Op 17 december 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 29.07.2010 door C., H. geboren te (...) en van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon:

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: als bewijs voor het ten laste zijn in het verleden legt betrokkene een aantal verklaringen op eer door derden voor. Deze verklaringen kunnen echter niet aanvaard worden als bewijs aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: uit de voorgelegde loonfiches en bankrekeninguitreksels blijkt niet dat de referentiepersoon beschikt over een voldoende en stabiel inkomen dat een effectieve tenlasteneming van de aanvrager verzekert, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Omdat zij in de onmogelijkheid verkeerde om op een afdoende manier haar argumenten te formuleren zijn de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, en de rechten van verdediging geschonden. De verzoekende partij merkt op dat een beslissing met dergelijke gevolgen, die gebaseerd is op het feit dat de verklaringen van derden een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst, en dat de door de verzoekende partij neergelegde bewijzen van gezinsinkomsten niet kunnen worden aanvaard, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig en onwettig is. Er is in ieder geval sprake van een manifeste beoordelingsfout van de verwerende partij. De verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren, of minstens de verzoekende partij te horen. De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht werd dus geschonden. De personen die de verklaringen hebben neergeschreven zijn immers gekend en kunnen gehoord worden. De verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren en minstens deze personen te horen. Verder heeft de verwerende partij nagelaten te onderzoeken of er wel een mogelijkheid is voor de verzoekende partij om in haar vroegere woonplaats in Turkije via een bank of via een andere financiële instelling geld te storten. De financiële ondersteuning van de verzoekende partij door haar Belgische schoonzoon kon niet anders dan via dragers. De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht zijn ook daarom geschonden, en bovendien is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Ten slotte, zo stelt de verzoekende partij, heeft de verwerende partij nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten van de schoonzoon van de verzoekende partij. Zowel haar schoonzoon als haar dochter beschikken immers over inkomsten. Uit de neergelegde bewijsstukken blijkt dat haar Belgische schoonzoon een maandelijkse uitkering van het ACV Verbond Gent ontvangt. Deze bedroeg op 2 augustus 2010 796,98 euro. Haar dochter beschikte in april 2010 over een netto loon uit tewerkstelling van 1031,09 euro. Daarnaast beschikken zowel haar schoonzoon als haar dochter elk over een maandelijkse tegemoetkoming aan personen met een handicap van 307,10 euro (beiden zijn doofstom). De verzoekende partij brengt daarvoor attesten van de FOD Sociale Zekerheid, van het Directiegeneraal Personen met een handicap (23 november 2009), en bankuittreksels met inkomsten van haar dochter en schoonzoon bij. De totale gezinsinkomsten bedragen dus bijna 2500 euro. Bovendien hebben haar schoonzoon en dochter slechts 2 kinderen ten laste. Er dient derhalve rekening gehouden te worden met de volledige inkomsten van het gezin. Deze zijn wel degelijk voldoende om de effectieve

tenlasteneming van de verzoekende partij in België te verzekeren. Verwerende partij kon in de bestreden beslissing dus niet het tegendeel beweren. De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht werden ernstig geschonden. Bovendien is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.2. In zoverre de verzoekende partij de schending lijkt aan te voeren van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zoals deze die *in casu* wordt aangevochten, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cfr. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

2.3. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De verzoekende partij kan zich derhalve niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, ingevolge de vraag van het bestuur, op 13 september 2010, voor wat betreft het bewijs van het ten laste zijn in het verleden, 5 verklaringen heeft bijgebracht van personen die stellen geld te hebben ontvangen van verzoeksters dochter en schoonzoon teneinde dat aan haar te overhandigen.

Ten aanzien van de verklaringen van derden, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat ze niet kunnen worden aanvaard als bewijs aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst. De verzoekende partij werpt daar in essentie tegen op dat, de personen die de verklaringen hebben neergeschreven gekend zijn en kunnen gehoord worden, en de verwerende partij dat heeft nagelaten en ook heeft nagelaten te onderzoeken of er wel een mogelijkheid is voor de verzoekende partij om in haar vroegere woonplaats in Turkije via een bank of via een andere financiële instelling geld te storten. De financiële ondersteuning van de verzoekende partij door haar Belgische schoonzoon kon niet anders dan via dragers, zo stelt zij.

De bewijslast inzake de gegrondheid van de aanvraag die de verzoekende partij heeft gedaan, ligt bij haar. Het is derhalve niet aan de verwerende partij om zich te informeren of stortingen naar haar vroegere woonplaats in Turkije al dan niet mogelijk zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de

verzoekende partij, naast de verklaringen waarvan sprake, andere bewijsstukken dienaangaande heeft bijgebracht. In zoverre de verzoekende partij de verwerende partij verwijt de bedoelde personen niet te hebben gehoord, toont zij niet aan welk soelaas dit zou hebben geboden: een herhaling van verklaringen die eerder een schriftelijke neerslag hadden gekregen neemt het gesolliciteerd karakter ervan niet weg. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

2.7. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij dat zij nagelaten heeft rekening te houden met de volledige inkomsten van haar schoonzoon. Zij brengt bij haar verzoekschrift stukken bij waaruit moet blijken dat zowel haar schoonzoon als haar dochter een tegemoetkoming aan personen met een handicap ontvangen van 301,36 euro per maand, en haar schoonzoon maandelijks 782,89 euro ontvangt van het ACV. Verder stelt zij dat haar dochter in april 2010 over een netto loon uit tewerkstelling beschikte van 1031,09 euro.. In deze stukken is ook nog sprake van een storting voor loopbaanonderbreking van 512,54 euro op 3 december 2010, en een storting van een wedde van 406,07 euro op 16 december 2010.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij stukken heeft bijgebracht om de gezinsinkomsten te bewijzen. Uit deze stukken blijkt dat haar schoonzoon een uitkering ontving van 570,39 euro op 3 juni 2010, 767,46 euro op 6 juli 2010, en 798,98 euro op 2 augustus 2010 van het ACV verbond Gent. Uit de loonbrieven van de dochter van de verzoekende partij, die zich eveneens in het administratief dossier bevinden, blijkt dat zij in april 2010 een loon ontving van 781,09 euro (1031,09 euro met aftrek van 250 euro voorschot) , in mei 2010 120,46 euro en in augustus 2010 43,42 euro. De verwerende partij kan bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat zij stelt dat deze stukken geen blijk geven van een stabiel inkomen. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij geen documenten heeft voorgelegd waaruit moet blijken dat haar echtgenoot en zijzelf een maandelijkse tegemoetkoming van 307,10 euro ontvingen. In het administratief dossier zijn deze inderdaad niet te vinden, en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij deze stukken heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Vanzelfsprekend kan de verwerende partij in de bestreden beslissing enkel rekening houden met de stukken die haar door de verzoekende partij ter beschikking gesteld werden op het moment van het nemen van de beslissing. De stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift toevoegt zijn dus irrelevant, in die zin dat de Raad in deze slechts de regelmatigheid van de bestreden beslissing beoordeelt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij, met de stukken die zij ter beschikking had op het moment van de bestreden beslissing, op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat uit de voorgelegde loonfiches en bankrekeninguittreksels niet blijkt dat de referentiepersoon, die deel uitmaakt van een gezin met twee kinderen ten laste, beschikt over een voldoende en stabiel inkomen dat een effectieve tenlasteneming van de aanvrager verzekert, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen. De bestreden beslissing is in het licht van het voorgaande deugdelijk en afdoende gemotiveerd.

2.8. Dat bij het beoordelen van de aanvraag, ten slotte, de zorgvuldigheidsplicht zou zijn geschonden, is evenmin aannemelijk gemaakt. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 29 juli 2010 werd uitgenodigd de stukken ter ondersteuning van haar aanvraag neer te leggen, zo onder meer stortingsbewijzen en loonfiches. Op 13 september 2010 heeft de verzoekende partij gevolg gegeven aan deze uitnodiging en de naar haar oordeel alle dienstige stukken overgemaakt. Uit niets blijkt dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met alle voorgebrachte gegevens, en al evenmin dat zij bij de beoordeling van het dossier een manifeste beoordelingsfout zou hebben begaan.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS